

به رغم محکومیت جهانی، هیچ کاهشی
در سرکوب زنان در ایران
دیده نمی شود

گزارش ماهانه

کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت ایران

سپتامبر ۲۰۱۹

به رغم محکومیت جهانی، هیچ کاهشی در سرکوب زنان در ایران دیده نمی شود

مرگ یک زن جوان هوادار فوتبال در ایران در ماه سپتامبر جهان را شوکه کرد. او در اعتراض به حکم ۶ ماه زندان به خاطر تلاش برای دور زدن ممنوعیت ورود زنان به استادیوم خود را به آتش کشید.

عفو بین الملل با صدور یک بیانیه شدید اللحن در این باره گفت: «اتفاقی که برای سحر خدایاری افتاد دلخراش است و اثرات بی اعتنائی شدید و هولناک مقام ها و مسئولان ایرانی به حقوق زنان در این کشور را آشکار می کند.»
نقض حقوق بشر و حقوق زنان در ایران همچنین موضوع دو محکومیت مهم دیگر قرار گرفت. دبیرکل سازمان ملل متحد در رابطه با به کارگیری گسترده مجازات اعدام در ایران ابراز نگرانی کرد و از رژیم خواست کنوانسیون رفع هرگونه تبعیض علیه زنان و سایر کنوانسیونهای بین المللی را به تصویب برساند.

پارلمان اروپا از حکومت تهران خواست تا فوراً و بدون هیچ قید و شرطی فعالان حقوق زنان را که به خاطر استفاده از حق آزادی بیان، انجمن و تجمع مسالمت آمیز محبوس هستند از زندان آزاد کند.

اما قضائیه رژیم بدون هیچ وقفه ای همچنان به صدور احکام سنگین برای فعالان زنان، وارد کردن اتهامات جدید علیه زندانیان، و وارد آوردن انواع فشارها بر فعالان زن و زندانیان سیاسی زن ادامه داد.

رژیم همچنین دو زن را اعدام و برای دو زن دیگر حکم اعدام صادر کرد و ۸ زن را به خاطر شرکت در یک کلاس مختلط یوگا هرکدام به ۵۰ ضربه شلاق محکوم نمود.

در ماه سپتامبر، رژیم ملایان همچنین به افزایش محدودیت های زنان در پوشش و تفکیک جنیستی و خفقان اجتماعی را بالا برد. تحول مهم دیگر این بود که لایحه خشونت علیه زنان که ۸ سال بین مجلس، شورای نگهبان و قوه قضائیه دست به دست و متوقف شده بود، بالاخره برای تصویب به دولت تحویل شد. اما این لایحه چه در نص و چه در معنا به طور کامل زیر و رو شده است.

اعدام دو زن در ماه سپتامبر

رژیم ملایان طی روزهای ۳ و ۴ مهر ۱۳۹۸، حداقل ۱۲ نفر را اعدام کرد که دو تن از آنها زن بودند.

یک زن که هویت او مشخص نشد، در روز ۳ مهر به اتهام قتل همسرش، در زندان گوهردشت (رجایی شهر) به در آویخته شد.

لیلا زرافشان نیز روز ۴ مهر در زندان مرکزی سنندج به در آویخته شد. لیلا زرافشان از ۵ سال پیش به اتهام قتل همسرش در زندان مرکزی سنندج محبوس بود.

با احتساب اعدام این دو زن، تا کنون ۹۶ زن در دوران ریاست جمهوری روحانی در ایران اعدام

شدند. ۷ تن از این زنان طی ۳ ماه و نیم از نیمه ژوئن به بعد اعدام شده اند

دو زن نیز در ماه سپتامبر حکم اعدام دریافت کردند.

حکم اعدام زهرا درخشان به وسیله دادگاه جنایی ارومیه نهایی و تأیید شد. یک حکم اعدام دیگر روز ۱۲ شهریور ۹۸ به وسیله

دیوان عالی برای زنی به اسم فریبا تأیید شد. (خبرگزاری حکومتی رکنا - اول مهر ۱۳۹۸)

در بسیاری از موارد در ایران زنان قربانی خشونت خانگی بوده و در دفاع از خود مرتکب قتل می شوند. عدم درجه بندی برای قتل

عمد در ایران باعث می شود هر نوع قتلی فارغ انگیزه متهم، منجر به صدور حکم اعدام برای زنان شود.

۵۰ ضربه شلاق برای شرکت در کلاس مختلط یوگا

رسانه های حکومتی گزارش دادند دادگاه کیفری گرگان برای ۲۰ نفر شامل ۸ زن به دلیل شرکت در یک کلاس خصوصی مختلط یوگا حکم ۵۰ ضربه شلاق صادر کرده است. (خبرگزاری حکومتی رکنا - ۸ مهر ۱۳۹۸)

نگرانی ملل متحد بر سر استفاده گسترده از مجازات اعدام در ایران

نقض حقوق بشر و حقوق زنان به وسیله رژیم ایران از سوی برخی از مهمترین ارگانهای قدرتمند بین المللی محکوم شد.

روز دوم مهرماه ۱۳۹۸ دبیرکل سازمان ملل، آنتونیو گوترز، طی گزارشی که به شورای حقوق بشر ارائه داد، درباره استمرار استفاده از مجازات اعدام برای طیف گسترده ای از جرائم در ایران ابراز نگرانی کرد.

در این گزارش درباره وضعیت حقوق بشر در ایران، دبیرکل ملل متحد از رژیم ایران می خواهد تا «امنیت مدافعان حقوق بشر، روزنامه نگاران، نویسندگان، فعالان کارگری و فعالان محیط زیست برای فعالیت بدون ترس از آزار و بازداشت و پیگیری را تضمین کند و همه کسانی را که به خاطر استفاده مشروع و مسالمت آمیز از آزادی بیان و عقیده، تشکل و اجتماعات مسالمت آمیز استفاده کرده اند آزاد کند».

دبیرکل همچنین از رژیم ملایان می خواهد برخی از کنوانسیونهای بین المللی از جمله کنوانسیون رفع هرگونه تبعیض علیه زنان، کنوانسیون علیه شکنجه و سایر رفتار و مجازاتهای ظالمانه، غیرانسانی و تحقیرآمیز، و کنوانسیونهای بنیادین سازمان جهانی کار در رابطه با آزادی تشکل و حفاظت از حق سازمانیافتگی را تصویب کند.

پارلمان اروپا استمرار سرکوب زنان در ایران را قویاً محکوم می کند

پارلمان اروپا در جلسه رسمی روز ۲۸ شهریور ۱۳۹۸، با تصویب قطعنامه ای نقض حقوق زنان توسط رژیم ملایان را با اکثریت قاطع و ۶۰۸ رأی موافق در مقابل ۷ رأی منفی و ۴۶ رأی ممتنع به تصویب رساند.

پارلمان اروپا «با قوی ترین لحن استمرار سرکوب زنان به خاطر اعتراض به حجاب اجباری و به خاطر استفاده از حقوق خود در آزادی بیان، تشکل و اجتماعات مسالمت آمیز محکوم می کند و از دولت ایران می خواهد که به آزادی زنان ایران در انتخاب لباس شان احترام بگذارد».

این قطعنامه از مقامات ایران می خواهد که بدون قید و شرط همه مدافعان حقوق زنان که به طور خودسرانه به خاطر اعتراض علیه حجاب اجباری دستگیر شده اند را آزاد کند. همچنین سایر مدافعان حقوق بشر که صرفاً به خاطر استفاده از حق آزادی بیان، تشکل و اجتماع مسالمت آمیز زندانی و محکوم شده اند.

پارلمان اروپا همچنین خواستار آزادی فوری و بلافاصله اتباع دو ملیتی (ایران-اتحادیه اروپا) از جمله نازنین زاغری شد.

قطعنامه پارلمان اروپا همچنین از زنان مدافع حقوق بشر در ایران که به رغم مشکلات و عواقب شخصی که با آن مواجه هستند، به ایستادگی برای اهدافشان ادامه می دهند تقدیر و حمایت کرد.

در سایر مواد قطعنامه، پارلمان اروپا «از مقامات ایران خواست تا مواد قانونی که موجب تبعیض علیه زنان می شوند را مورد تجدید نظر قرار دهد» و از آنها خواست «تضمین کنند که زنان بدون تبعیض و ریسک پیگرد اجازه دسترسی به تمامی ورزشگاهها را داشته باشند.»

پارلمان اروپا همچنین از مقامات ایران خواست تا «اجرای کامل و بدون ملاحظه کنوانسیون بین المللی حقوق مدنی و سیاسی که ایران امضا کننده آن می باشد را تضمین کنند و از ایران خواست تا به کنوانسیون رفع هرگونه تبعیض علیه زنان پایبند باشد.» قطعنامه پارلمان اروپا «استفاده از مجازات اعدام، از جمله علیه مجرمین جوان را قویاً محکوم کرد و از مقامات ایرانی خواست تا با اعلام توقف موقت، یک گام بنیادین به سوی امحاء فوری مجازات اعدام بردارد.» قطعنامه از رژیم ایران خواست تا با گزارشگر ویژه ملل متحد درباره وضعیت حقوق بشر در ایران همکاری کند و از جمله به او اجازه ورود به کشور را بدهد.»

صدور احکام جدید برای فعالان زن، از جمله احکام سنگین زندان

در حالی که ملل متحد، پارلمان اروپا و سایر مراجع بین المللی بر ضرورت توقف سرکوب و پیگرد زنان تأکید کردند، رژیم ایران همچنان به صدور احکام جدید و احکام سنگین زندان برای فعالان زن ادامه داد.

گلرخ ابراهیمی ایرایی و آتنا دائمی از سوی دادگاه تجدیدنظر تهران به سه سال و هفت ماه حبس تعزیری و دو سال محرومیت از عضویت در گروه ها و احزاب محکوم شدند. لازم به ذکر است که آتنا دائمی در حال حاضر در حال سپری کردن دوران محکومیت ۷ساله خود در زندان اوین می باشد و گلرخ ایرایی در ماه آوریل بعد از ۳سال از زندان آزاد شد.

عسل محمدی، ساناز الهیاری و سپیده قلیان روز ۱۶ شهریور ۱۳۹۸، هر کدام به ۱۸ سال حبس محکوم شدند.

پریسا رفیعی دانشجوی دانشگاه تهران در دادگاه تجدید نظر به هفت سال حبس تعزیری و ۷۴ ضربه شلاق و دو سال ممنوع الخروجی و محرومیت از عضویت در گروه ها و احزاب محکوم شد. در کرمان، کیانا رضوانی و کیمیا مصطفوی، هر کدام به ۶ سال حبس تعزیری محکوم شدند. یک شهروند بهایی به نام ثمین مقصودی روز ۳۱ شهریور به دلیل اعتقادات خود به ۵ سال حبس محکوم شد.

میترا بدرنژاد ساکن اهواز در دادگاه تجدید نظر استان خوزستان به یک سال حبس تعزیری محکوم شد.

از سوی دیگر شعبه ۳۶ دادگاه تجدید نظر استان تهران، حکم دادگاه بدوی برای خانم شهناز اکملی را تأیید کرد. شهناز اکملی، مادر شهید قیام سال ۸۸ مصطفی کریم بیگی، به تحمل ۱ سال حبس تعزیری، ممنوعیت خروج از کشور، محرومیت از فعالیت سیاسی و محرومیت از عضویت در فضای مجازی محکوم شد.

افزایش فشار بر روی زندانیان سیاسی و فعالان زن

زندانیان سیاسی و فعالان زن در ماه سپتامبر همچنان به اشکال مختلف تحت فشار فزاینده قرار داشتند.

خانم فاطمه مثنی زندانی سیاسی محبوس در بند زنان زندان اوین از ملاقات با همسرش حسن صادقی که در زندان گوهردشت (رجایی شهر) کرج زندانی است، محروم شد. لغو این ملاقات که برای اولین بار بعد از ماه ها محرومیت قرار بود انجام شود، به بهانه مخالفت آقای صادقی با پوشیدن لباس زندان و انتقال با دستبند و پابند، به دستور دادیار ناظر صورت گرفت.

خانم فاطمه مثنی به همراه همسرش حسن صادقی به اتهام ارتباط با سازمان مجاهدین خلق هر یک به ۱۵ سال زندان محکوم شده اند. مغازه محل کسب و خانه آنها در اسفندماه ۹۷ از سوی ارگانهای رژیم مصادره شده است.

در کرمان، شهروند بهایی روحا ایمانی روز ۱۲ شهریور ۹۸، جهت تحمل دوره محکومیت خود که ۹ حبس تعزیری است بازداشت و راهی زندان شد.

شهناز ثابت، شهروند بهایی ساکن شیراز روز ۱۰ شهریور ۹۸، در منزل خود بازداشت و به مکان نامعلومی منتقل شد.

در یک خبر دیگر در شهرستان بهارستان، از توابع تهران، زهرا زارع سراجی، از متهمین یک پرونده سیاسی، روز ۶ مهر ۹۸، در دادگاه تجدید نظر به دو سال حبس تعزیری محکوم و جهت تحمل دوران محکومیت به زندان قرچک ورامین منتقل شد.

روز ۲۰ شهریور ۹۸، لیلا حسین زاده دبیر شورای صنفی مرکزی دانشجویان دانشگاه تهران با یک اتهامات جدید روبرو شد. وی هم اکنون در زندان اوین ۳ سال و ۶ ماه حبس تعزیری خود را سپری می کند.

دانشجوی زندانی سها مرتضایی از تحصیل در مقطع دکترا محروم شد. وی دانشجوی مقطع

کارشناسی ارشد رشته علوم انسانی و دبیر وقت شورای صنفی مرکزی دانشجویان دانشگاه تهران بود که در جریان اعتراضات دیماه ۹۶ بازداشت و سال گذشته به ۶ سال حبس محکوم شد.

مژده نگهدار، دانشجوی مقطع کارشناسی در رشته بازیگری تئاتر، از تیرماه امسال در زندان اوین محبوس است. علیرغم تعیین قرار وثیقه برای آزادی موقت، به دلیل ناتوانی خانواده اش از تأمین قرار تعیین شده همچنان در بازداشت به سر می برد.

زهرا محمدی، یک فعال مدنی اهل سنندج، علیرغم گذشت ۴ ماه کماکان بدون تفهیم اتهام در زندان سنندج به سر می برد. وی جهت اخذ اعترافات اجباری طی این دوره تحت فشارهای زیادی قرار گرفته است.

همچنین شهروند بهائی، یلدا فیروزیان، اهل سمنان که تنها به دلیل اعتقادات مذهبی اش بازداشت شده، نزدیک به پنج ماه است در وضعیت بلا تکلیف در سلول انفرادی در زندان سمنان به سر می برد.

صدیقه وسمقی، شاعر و نویسنده هنگام خروج از کشور در فرودگاه ممنوع الخروج شد. خانم وسمقی پیشتر در مهر ماه سال ۹۶، به اتهام فعالیت تبلیغی علیه نظام به ۵ سال حبس تعزیری محکوم شده بود.

مرگ دردناک سحر خدایاری

در یک واقعه دردناک، یک دختر علاقمند به فوتبال سحر خدایاری یک هفته بعد از اینکه در اعتراض به حکم ۶ ماه زندان به خاطر تلاش برای ورود به ورزشگاه آزادی دست به خودسوزی زده بود، روز ۱۸ شهریور ۹۸ در بیمارستانی در تهران جان باخت.

سحر خدایاری، ۲۹ ساله و لیسانس مترجمی انگلیسی بود که در ۲۱ اسفند ۱۳۹۷، وقتی با لباس مبدل برای تماشای بازی فوتبال به استادیوم آزادی رفته بود، بازداشت و به زندان مخوف قرچک منتقل شد و ۴ روز در حبس ماند.

روز ۱۱ شهریور ۱۳۹۸، در مراجعه به دادگاه انقلاب تهران او متوجه شد به ۶ ماه حبس تعزیری محکوم شده است. سحر در اعتراض به این حکم ناعادلانه اقدام به خودسوزی کرد.

مرگ سحر نباید بی ثمر بماند - عفو بین الملل

این حادثه دردناک انعکاسات مطبوعاتی و محکومیت های گسترده بین المللی به دنبال داشت و نقض حقوق زنان در ایران را در کانون توجهات عمومی قرار داد.

عفو بین الملل روز ۲۱ شهریور ۹۸، در بیانیه ای نوشت، «اتفاقی که برای سحر خدایاری افتاده اتفاق دلخراشی است و اثرات بی اعتنایی شدید و هولناک مقام ها و مسئولان ایرانی به حقوق زنان در این کشور را آشکار می کند، تنها جرم او زن بودن در کشوری بود که زنان در آن جا مورد تبعیض قرار می گیرند، تبعیضی که در قوانین نهادینه شده و به هراس انگیزترین شیوه های قابل تصور در تمام عرصه های زندگی زنان و حتی در عرصه ورزشی متبلور می شود.»

عفو بین الملل در رابطه با ممنوعیت ورود زنان به استادیوم نوشت: «این ممنوعیت تبعیض آمیز باید بی درنگ لغو شود و جامعه جهانی، از جملات تشکیلات بین المللی فوتبال، فیفا و کنفدراسیون فوتبال آسیا، باید با اقدامات فوری به این ممنوعیت خاتمه دهند و کسب اطمینان کنند که زنان، بدون قرار گرفتن در معرض تبعیض یا خطر آزار و محاکمه و مجازات، از اجازه ی ورود به تمام استادیوم های ورزشی برخوردار شوند.»

عفو بین الملل همچنین تأکید کرد، «سحر خدایاری جان خود را به دلیل همین ممنوعیت تبعیض آمیز و آسیب‌های روانی بعد از دستگیری، حبس، و دادگاهی شدن به دلیل تلاش برای گذشتن از سد این ممنوعیت از دست داده است. مرگ او نباید بی ثمر بماند. بلکه باید انگیزه‌ای برای ایجاد تغییر در کشور و در نتیجه جلوگیری از تکرار چنین فجایعی در آینده شود.»

در همین رابطه، روز ۳۱ شهریور ۹۸، هواداران فوتبال قبل از شروع بازی دربی پایتخت در ورزشگاه آزادی با خواندن جمعی سرود «همیشه به یادت هستیم سحر» همبستگی خود را با زنان ایران که خواستار برخورداری از حق طبیعی خود برای حضور در ورزشگاه و تماشای مسابقات هستند نشان دادند.

سرسختی مقامات ایران بر سر ممنوعیت ورود به استادیوم به رغم محکومیت جهانی

اما رژیم ملایان به رغم محکومیت داخلی و جهانی ممنوعیت ورود به استادیوم برای زنان که منجر به مرگ سحر خدایاری شد، به پافشاری بر محدودیت‌های اختناق آفرین برای زنان ادامه داد.

رئیس پلیس تهران حسین رحیمی اظهار داد که هیچ زنی اجازه حضور برای تماشای مسابقه دربی پایتخت که در ورزشگاه آزادی برگزار می شود نخواهد داشت، در غیر این صورت بازداشت خواهد شد. (خبرگزاری حکومتی رکنا- ۲۶ شهریور ۱۳۹۸)

ناصر مکارم شیرازی یکی از مراجع تقلید که نظرات ولی فقیه را تکرار می کند تأکید کرد بانوان «این برنامه ها را از رسانه ها می توانند ببینند و حضور آنها ضرورتی ندارد.» (پایگاه خبری آفتاب- ۱۵ مرداد ۱۳۹۸)

روز ۶ مهر ۱۳۹۸، دادستان کل محمد جعفری منتظری در رابطه با ضرب الاجل فیفا برای ورود زنان به ورزشگاه، حضور زنان در ورزشگاه را از حرکات حساب شده دشمنان خواند و گفت، «فیفا به استناد چه قانونی یک کشور را ملزم می کند برنامه ورزشگاه خود را چگونه تنظیم کند؟» (سایت حکومتی انتخاب- ۷ مهر ۱۳۹۸)

فیفا جهان را شوکه کرد

به رغم چنین واکنش‌هایی از سوی مقامات رسمی رژیم، **رئیس فیفا** با اظهارات روز ۳۱ شهریور ۹۸، خود جهان را شوکه کرد. جهانی اینفانتینو اعلام کرد مقامات ایرانی اطمینان داده اند که زنان می توانند در بازیهای انتخابی جام جهانی حضور پیدا کنند!

منتقدان به دلیل رخدادهای اخیر و واکنش‌های رسمی به ضرب الاجل فیفا این اظهار نظر را در بهترین شکل ساده لوحانه توصیف کردند، چرا که مینیمیزه کردن حضور زنان ایران فقط در یک بازی،

دادن دست باز به رژیم برای ادامه وضعیت موجود در تبعیض علیه زنان و سرکوب آنها در پایه ای ترین حقوق اجتماعی آنها است.

موضع فیفا برای زنان ایران غیر قابل فهم است چرا که در شرایطی که آنها قیمت را با دستگیری های گسترده، ضرب و شتم و حبس و جان خود می پردازند، فدراسیون جهانی فوتبال اظهارات نمایشی مقامات دولت روحانی را تکرار می کند، اظهاراتی که با

هدف خریدن وقت و کم کردن فشار بین المللی انجام می گیرد و به اعتراف روحانی هیچ اختیاری برای اجرای وعده هایشان ندارند.

زیر و روی کامل لایحه تأمین امنیت زنان

لایحه تأمین امنیت زنان پس از ۸ سال توقف در لایرنت های تصمیم گیری در مجلس، شورای نگهبان و قوه قضائیه، بالاخره در روز ۲۶ شهریور ۹۸، نهایی و به دولت ارسال شد. قوه قضائیه عنوان لایحه را به «صیانت، کرامت و تأمین امنیت بانوان در برابر خشونت» تغییر داد و به دلیل ایراداتی از جمله حبس زدایی و یکسان کردن (هم پوشانی) مواد لایحه با قانون مجازات اسلامی و آیین دادرسی کیفری، ۴۱ ماده از اصل این لایحه را حذف کرده است. اکنون این لایحه با پنج فصل و ۷۷ ماده مجدداً تهیه و تنظیم شده است. (خبرگزاری رسمی ایرنا- ۲۶ شهریور ۱۳۹۸)

به گفته کارشناسان، یک حفره جدی در این لایحه جایگزین کردن واژه «زن» با واژه «بانو» است. به این ترتیب دختران زیر ۱۸ سال، زنان مجرد، زنان آسیب دیده و در معرض آسیب های اجتماعی شامل این لایحه نمی شوند. این لایحه آزار جنسی و تجاوز و بهره کشی جنسی از زنان را جرم انگاری نکرده و حاوی هیچ مجازاتی برای فرد مهاجم نیست. در عین حال حاوی هیچ تضمین مؤثر و کافی برای جلوگیری از خشونت و مقابله با خشونت علیه زنان نیست و خشونت های مورد حمایت دولت علیه زنان به خاطر تحمیل حجاب اجباری را که اصلی ترین نوع خشونت سیستماتیک علیه زنان می باشد، در بر نمی گیرد.